

Тя ги гледала и се замислила. Спомнила си тя всичко, което прѣживѣла: мжкитѣ и теглилата, сълзитѣ и въздишкитѣ и цѣлия свой горчивъ животъ. И като гледала, колко безгрижни и весели сж тия нощни пеперудки, станало ѝ мжно, защо не е и тя такава лека пеперудка, за да живѣе сжщо като тѣхъ.

И Росица заплакала. Като бисерни зрънца закапали сълзи отъ очигѣ ѝ и се търкаляли изъ зелената трѣва . . . А било вече късно и Росица, както плакала, тѣй и заспала . . .

Като се събудила, въ гората вече било свѣтло. Птичкитѣ пѣели. Тя станала, огледала се и какво да види! Тамъ, дѣто капнали прѣзъ нощта нейнитѣ сълзи, никнали бѣли, нѣжни цвѣта — маргаритки. Дрипитѣ, въ които била облѣчена вчера, ги нѣмало: намѣсто тѣхъ, на нея лъщѣла съвсѣмъ новичка рокля, която имала толкова цвѣтове, колкото бои имали крилѣтѣ на нощнитѣ пеперудки. Тукъ-тамъ по нея блещѣли малки алмазчета — това били капкитѣ роса, съ които трѣвичкитѣ поръсили Росица, когато тя още спѣла.

Наоколо сжщо имало роса. Росица надникнала въ една

капка да се огледа. — На главата ѝ, тамъ, дѣто снощи бѣ кацнала свѣтулката, грѣбела малка златна звѣзда . . .

Въ това врѣме въ гората се зачулъ гласътъ на ловджийско куче. Изведнажъ изъ гората се задало едно уплашено зайче и дошло право при Росица.

— Хубавице, — извикало то, — спаси ме, ловецъ ме гони!...

Росица прѣгърнала зайчето, а въ сжщото врѣме между дърветата се показалъ ловецътъ — единъ младъ и веселъ момъкъ.